

Till den psykiatriska akutmottagningen förs en 40 årig man av polis med stöd av LPT 47§. Det rör sig om en gift tvåbarnsfar som arbetar på SL. Barnen är 10 och 12 år gamla. Hustrun har länge velat skiljas men maken har vid tidigare skilsmäsoförsök hotat att ta livet av både sig själv och hustrun. Viss fysisk misshandel ska ha förekommit enligt hustrun.

Nu försöker hustrun åter skiljas sedan ett par månader tillbaka. Patienten vill emellertid inte skiljas utan självmordshotar, hotar att förstöra lägenheten och har gömt undan skilsmässopapperen. Han beskrivs av hustrun som ömsom hotfull, ömsom ångerfull, och mycket svartsjuk. För någon vecka sedan uppstod bråk. Hustrun blev alltmer rädd och låste in sig på toaletten när hon hörde maken skramla med knivlådan i köket.

Dagen före akutbesöket har patienten fått veta att han och hustrun skulle upp i tingsrätten angående skilsmässan. Han har då tagit fram en pistol och hållit mot tinningen och hotat ta livet av sig för att visa hur mycket han älskar sin hustru. Dottern kom då in i lägenheten. Hustrun lyckades ta sig ut tillsammans med dottern, polis larmades och det ledde till att polisen omringade huset och förhandlade med patienten under åtskilliga timmar innan han slutligen lämnade huset och kunde föras till den psykiatriska akutmottagningen.

När patienten kommer till sjukhusets akutmottagning vill han först inte prata med undersökande läkare. Är aggressiv i talet och säger att det är hans lediga dag och att han inte tänker tillbringa den på sjukhus. Han uppfattas närmast hotfull. Vid ett nytt samtal ett par timmar senare är patienten mjukare i kontakten, bagatelliserande och säger att han vill be den föregående doktorn om ursäkt. Redogör nu gärna för det inträffade och säger då bland annat att han inte alls ville dö utan det bara var ett sätt att skrämma och beveka hustrun. Säger vidare, utan tecken till att skämmas, att han förde poliserna bakom ljuset såtillvida att han under förhandlingarna uppgav att den pistol han hade var laddad fast det egentligen bara rörde sig om en ofarlig attrapp. Han tycker att detta inte var mer än rätt åt dem då han inte bett dem komma till hans hus. Vidare hävdar han att en del av de uppgifter han lämnade vid samtalet med den första undersökande läkaren var oriktiga. Han vidhåller att han är frisk och att han vill åka hem snarast. Du efterfrågar så gott du kan tecken till psykisk störning - depression, psykos, ångest, självmordstankar - men patienten negerar allt du frågar om.

Övergripande bedömning?

Med vilken rätt för polisen patienten till sjukhuset mot hans vilja?

Tänkbara diagnoser? Vad talar för respektive emot?

Vad ska läkaren göra? Får patienten åka hem som han önskar? Hur ser det juridiska förfarandet ut på sjukhuset?

Vilken information och vilka råd bör läkaren ge hustrun?

Vilka anmälningsplikter behöver vården beakta här?

Får/bör läkaren informera arbetsgivaren om det inträffade?

Förslag på långsiktig behandling?

Prognos?